

Det svalda palatset

Det är gryning när äventyrarna anländer till Huldra.

Minns du Halvar, mannen på värdshuset? Han som bad dem att söka rätt på sin fru? Hon som gått till kullen i Askmården med en get som offergåva.

Du kan se honom framför dig nu: han står vid dörren till sitt hus i det tidiga morgonljuset. Än sover kreaturen; solstrålarna brinner genom gliporna i halmtaket. Koltrasten välkomnar gryningen.

Halvar ser hoppfullt mot äventyrarna när de kommer gående. Men när han ser att det är getben på kroppen Ragnar bär tåras hans ögon. Han antar väl att de funnit djuret, men inte hans hustru. Ragnar säger inget. Vad ska han säga? Istället hukar han sig. Han lägger försiktigt ner kroppen han burit på sina axlar framför Halvar.

Äventyrarna vänder bort sina blickar. De hör Halvars skarpa inandning, de ser i ögonvrån hur han böjer sig ner mot kroppen, skakande. De hör hur han viskar Lystras namn, hur hon gnyr när han tar henne i sina armar.

De ber inte om sina hundra silvermynt.

De reser söderut.

Vi får inte höra hur det gick för Halvar och Lystra. Vi får föreställa oss dem lyckliga.

Det är lockande att försöka säga något om äventyrarna nu: att de är sanna hjältar eller skattsökare. Giriga eller hjälpsamma. Modiga eller mordiska.

Men de är varken eller; de är både och. De är människor; lika lite som vi förstår dem, förstår de sig själva.

Och det är oviktigt.

De reser söderut bärandes på Farkkas aska. När de rider förbi en knotig björk som vinden förvridit stannar de till. De gräver ett hål under de starka rötterna och sopar ner askan. Hör de hans skorrande mörka röst? Eller är det bara vinden som vrider en gren? Deras ögon tåras och de torkar sig med tröjarmarna.

Tills någon harklar sig.

Nu då? De kan inte stanna för länge. De tycker sig fortfarande känna blommor kräla mot dem ibland. Tycker sig se grönska växa för snabbt. Se det där ... någontinget sväva ovan stengolven, lika obegriplig som skräckinjagande.

Det är Ebbe som föreslår riktningen. Han har en syster, säger han, i de torra länderna. Sydväst. Han säger att hon kan behöva deras hjälp.

Varken Horatius eller Ragnar är svårövertalade. De har kommit över nävar med guld och silver, men de är inte nöjda förrän de har kistor. Ebbe berättar att systemen har rikedomar att dela med sig av.

De fortsätter alltså söderut – förbi kvarnar och kullar, förbi bäckar och byar, förbi

farleder och skördefester. Av främlingar hör de rykten om krig. De nickar intresserat, men ställer inga följdfrågor. De har sitt att tänka på.

Dagarna blir längre, de svettas genom sina skjortor, och sakta men säkert försvinner träden de vet namnen på. Marken blir torrare och nya fåglar cirkulerar ovan dem. De reser längs kända vägar, men för säkerhets skull reser de under tagna namn. Nästan varje natt kan de sova gott för sina guldmünt. De äter sig mätta och ser till att ha vin nog att vagga sig till sömns.

De har tappat räkningen på dagar när de i fjärran ser vita, höga portar resa sig mot den fräsande solen. Äntligen! De har nått fram till Zalabhiye – porten till öknen.

På vägen in mot portarna ser äventyrarna slavar bära sina härskare, de ser stora ödlor som riddjur, de ser färgglada fåglar i bur. Hästar som bär sitt eget vatten på ryggen. Vana resenärer som har fler, inte färre, tyger lindade kring sina kroppar.

De passerar portarna och stadens surr tilltar: de ser ansiktslösa magiker skymta förbi i sina vita kåpor, de hör okända melodier spelas på flöjter, de ser höga kolonner på vars toppar heliga eldkorgar vilar.

Men precis som i Askmården, och överallt i världen, sitter här barn på sina faders axlar och tittar nyfiket omkring sig. En äldre kvinna formar i tysthet lera till vas på det sätt hennes familj gjort sedan marken reste sig ur världsmörkret. Och fnissande pojkar springer i kapp mellan karavanvagnarnas ben.

De träffar Ebbes syster under svalkande tyger i stadens utkant. De dricker kallt, sött té och röker från en stor pipa. Horatius Kölner har köpt en hög röd hatt som sägs hjälpa mot hettan. Hans vita skjorta är nästan helt uppknäppt.

Ebbes syster har presenterat sig som Ileana. Hon berättar att hon arbetar som drömtydare, och att hon ofta blir anlita av rika handelsmän för att spå om deras karavaners framgång. Hon är lik Ebbe – han ser på henne stolt medan hon berättar.

Hon berättar: för bara några veckor sedan såg hon något hon aldrig sett förut.

Hon hade en dröm som var klarare än någon dröm hon haft tidigare.

Hon såg en pojke framför sig – han kan inte varit mer än fem, sex år. Pojken hade guldstoff på sina kinder. Han satt på en tron. Han bar en intrikat ornamenterat tyg över sitt bröst. Bakom honom svassade en påfågel runt.

Han bar alla tecken på en Kejsare.

Rikedomarna runt honom visste inga gränser: i varje del av rummet såg Ileana guld. På tronen, på väggarna, ja till och med golvet var fullt av det. Skulpturer i guld kantade vägen fram till tronen, de stilla väktarnas vapen var gjort av det.

De flesta hade självklart avfärdat en dröm som en dröm. Det är vad man gör med drömmar: avfärdar, och glömmer.

Men Ileana visste mer om drömmar än de flesta:

hon förstod att detta var en sanndröm.

Sanndrömmar, berättar hon, kommer i flera former. De vanligaste är symboliska.

En påfågel kanske symboliserar konst, spiritualitet, eller attraktion.

Men sedan finns de de osymboliska drömmarna. De fjärrseende drömmarna. En dröm som inte är något annat än en syn av något fjärran.

Och Ileana hävdar: detta var en fjärrseende dröm. Någonstans finns detta palats, denna pojke ... allt detta guld.

Dagen efter drömmen berättade det för sin mecenat; den karavanägare som betalade hennes vidlyftiga uppehälle. Hon sa: om det är rikedom ni önskar, ärade mecenat, sök inte längre. Ta er till platsen jag såg i mina drömmar, och ni ska ha guld nog att köpa världen.

Nu tar hennes röst en skarpare ton, där äventyrarna sitter under tygerna och lyssnar på henne.

Hon säger att hon blev utskrattad. Förlöjligad. Och avskedad.

Mecenaten antog att hon var en charlatan, eller ännu värre: någon som ville dem illa. Paranoia följer rika män som katten en gränds skugga. Mecenaten sa att det här, det var en uppenbar fars. En kejsarpojke? Ett rum av guld? Han var inget simpelt sagolyssnande barn vid sin mammas barm. När han skrattade skrattade också hans soldater, hans administratörer, hans svägerskor som satt vid kulramarna och papyrusen.

Utskrattad! För att hon utförde sitt värv! För att hon ville honom väl! Hon borde aldrig sagt något.

Berättelsen kunde varit slut där.

Men igen kom drömmen till henne. Pojken – kejsaren – han visade för henne var i öknen hans rike fanns. Och hur man tog sig dit.

Ileana tog de pengar hon lyckats spara ihop och hon anlidade modiga utforskare. Hon följde med dem till platsen i öknen. Hon gav dem instruktionerna.

Och hon såg dem aldrig igen.

Jag trodde de var döda, säger Ileana. Och sedan kom den tredje drömmen. Hon såg utforskarna i sina drömmar ... fångslade! Hos kejsaren!

Ragnar och Horatius upptäcker att de har slutat andas. De skakar loss sig och hör hur Zalabhiyes ljud igen ljuder: flöjterna, riddjurens bröl, handlarna som ropar ut sina varor. Ragnar sväljer. "Jamen sen då? Är de kvar där eller? Vad vill du att vi ska göra?"

Och Horatius flikar in: "Men för hela mankemangens pärlor, kom till saken. Det här är ju omåttligt komprometternade för hela drömtydarverksamheten. Går runt och drömmer och skickar människor till sömnpalats!"

Till och med Ebbe skruvar på sig. "Vad är det du ... du vill att vi ska göra?"

Ileana tittar på dem i tur och ordning. "Jag har funnit ... en väg tillbaka. Inte bara en väg till, utan också en väg tillbaka, från Det Svalda Palatset."

Ur sin ficka tar hon fram ett litet tygbylte. Hon skjuter undan vattenpipan till hörnet av bordet. Hon lägger ner byltet bredvid. Hon vecklar ut det, och äventyrarna ögon spärras upp ...

